

בוגדת. מיסר. נועדו זה לזה.

האקלס

נטולת מעצורים

לורן רוברטס

לורן רוברטס

ראקלס

זשולת מעצורים

מאנגלית: תם פרוו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לורן רוברטס
ראקלס
נטולת מעצורים

Lauren Roberts
RECKLESS

Copyright © Lauren Roberts 2024
POWERLESS is a trademark of Lauren's Library LLC
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

עורכת: שירי צוק
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2024 | 2024 נדפס בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-656 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

ספרים נוספים בטרילוגיית נטולת כוחות מאת לורן רוברטס

פאוורלס – נטולת כוחות

הר נאמן

מטל פשוטה

מזכר

מזכר
הכפר

מזכר

היור פאורס

אולייה

הרים הנצורים

ביזר

הים הנצורים

3

'גיה אמיך, אדיב, ואכזר'

פאליאס אזר

ארי קיילקס

12 ז2

טרפינה אזר

גילן ריי

טריסטן אזר

אלואין מוירה

הארלן אזר

מארינה אופיר

סדריק אזר

אדליין קיילקס

אראבל אזר

טרנס אופיר

11 ז2

עץ משפחת אזר

{המגיפה מתחילה} {אשתו הראשונה של אדריק אזר}

{אדריק אזר מגרש את כל הרגילים}

מקרא

בית המלוכה הטנדני ~ בנים

בית המלוכה האיזראמי ~ בנות

בית המלוכה הדורי ~ מת / מתה

מוקדש לנשמות נטולות המעצורים
שמעיזות לאהוב ולתת לאחרים לאהוב אותן.

פרולוג

קאָן

המסדרונות ריקים באופן מטריד בשעה זאת.
בדיוק כמו בכל שנה.

אני מתמהמה כשאני צועד בהם, גונב לעצמי חלקיק שלוה. אם כי
אושר גנוב לא עדיף בהרבה על כאוס חנוק.
אני בוחר להתעלם מהמחשבה כשאני פונה למסדרון אפלולי, קול
צעדיי שקט על השטיח בצבע האזמרגד. טירה ישנה היא דבר מנחם,
היכולת להתבודד נדירה כשאתה בן מלוכה.
בן מלוכה.

אני כמעט מרשה לעצמי לצחוק מהמחשבה. אני לעיתים קרובות
שוכח מה הייתי לפני מה שנהייתי. הייתי נסיך לפני שנהייתי אוסף
הצווים. הייתי נער לפני שנהייתי מפלצת.
אבל היום אני אף אחד. היום אני פשוט זוכה להיות עם מי שהייתי
אמור להיות.

אור קלוש מציץ מתחת לדלתות המטבח. המראה מעלה על פניי
חיוך קטן.
כל שנה. כל שנה היא פה.

אני פותח את הדלתות בזהירות ונעמד בשלולית האור שהנרות
המרצדים מטילים על הרצפה. ניחוח מתוק של בצק וקינמון ממלא את
חלל האוויר, עוטף אותי בחמימות וזיכרונות.
"אתה קם מוקדם יותר ויותר כל שנה."
אני מגיב לחיוך של גייל בחיוך קטן משלי. הסינר שלה מכוסה שכבת

קינמון, קמח מכתים את פניה. אני מרים את עצמי על אותו הדלפק שישבתי עליו מאז שהייתי גבוה מספיק להגיע אליו – כפות הידיים שלי פרושות מאחוריי, הצלקות שעליהן דביקות מהמגע עם המשטח. יש משהו מנחם בשגרה הזאת.

אני מחייך אל האישה שפחות או יותר גידלה אותי, מרים כתף אחת במשיכה עצלה. "כל שנה אני ישן פחות."
 כשהידיים שלה מתמקמות על מותניה, אני יודע שהיא נאבקה בדחף לגעור בי. "אתה מדאיג אותי, קאי."
 "מתי לא הדאגתי אותך?" אני אומר בקלילות.
 "אני רצינית." היא מנענעת באצבעה לעברי, מחווה אליי בידה.
 "אתה צעיר מדי להתמודד עם כל זה. זה כאילו רק אתמול התרוצצת במטבח שלי, אתה וקיט..."

קולה דועך כשהיא מזכירה אותו ואני נאלץ להפיה חיים בשיחה הגוססת. "האמת היא שבאתי מחדר העבודה של אבא –" אני משתתק ונושף אנחה מבעד לאפי, "מחדר העבודה של קיט."
 גייל מהנהנת באיטיות. "הוא לא יצא משם מאז טקס ההכתרה שלו, נכון?"

"לא, הוא לא. וגם אני לא נשארתי שם הרבה זמן." העברתי יד בשערי הסתור. "הוא בדיוק נתן לי את המשימה הראשונה שלי."
 היא השתתקה לרגע ארוך. "זאת היא, נכון?"
 אני מהנהן. "זאת היא."
 "ואתה –?"

"מתכוון להשלים את המשימה? לעשות מה שאומרים לי?" אני משלים את המשפט במקומה. "כמובן. זאת החובה שלי."
 עוד שתיקה ארוכה. "והוא זכר איזה יום היום?"
 אני מרים את מבטי באיטיות, מחייך בעצב כשאני מביט בעיניה.
 "זאת לא העבודה שלו לזכור."
 "הבנתי," היא נאנחת. "טוב, השנה הכנתי רק אחת, בכל מקרה. הנחתי שהוא לא יוכל להצטרף אליך."

היא זוה הצידה, חושפת את הלחמנייה הרביקה והמבריקה שנחה ליד התנור. אני יורד מהדלפק, מתקרב אליה בחיוך. אני קודם מנשק לה את הלחי, ורק אז היא נותנת לי את הצלחת.

"קדימה, לך מפה," היא מגרשת אותי. "לך תבלה איתה קצת זמן,"

"תודה, גייל," אני אומר בשקט. "על כל השנים."

"וכל השנים שיבואו." היא קורצת אליי ודוחפת אותי לעבר הדלת.

אני מעיף אליה מבט לאחור, אל האישה הזאת שהייתה לי מעין אימא, כשהמלכה לא יכלה להיות. כולה חיבוקים חמים וחיבה, גערות שהרווחתי ביושר ושבחים שהשתוקקתי אליהם.

אני מפחד לחשוב איפה האחים לבית אור היו בלעדיה. "קאי?"

אני כבר בחצי הדרך אל הדלת כשאני עוצר ומסתובב אליה. "כולנו

אהבנו אותה," היא אומרת בשקט.

"אני יודע." אני מהנהן. "היא ידעה."

ואז כפות רגליי נושאות אותי החוצה, אל המסדרון האפולולי מעבר

לדלת.

המאפה שנח על הצלחת שאני מחזיק מפתה, מדיף ניחוח קינמון וסוכר וזמנים פשוטים יותר. אבל במקום זאת, אני מכריח את עצמי להתמקד בהליכה בדרך המוכרת אל הגנים, אותה דרך שאני עושה מהמטבח בכל שנה.

בתוך זמן קצר, אני צועד אל הדלתות הרחבות המפרידות ביני ובין הגנים. אני בקושי מעיף מבט בחיילי המשמר הקיסרי שעומדים על המשמר, או באלה שישנים, חסרי תועלת, לידם. החיילים האחדים שערים, מעמידים פנים שהם לא שמים לב למאפה שאני נושא איתי אל החשכה.

אני צועד לאורך שביל האבנים בין שורות של פרחים צבעוניים שאני לא מצליח לזהות בעלטה. פסלים מכוסי קיסוס מפוזרים ברחבי הגן, לחלקם חסרות פיסות אבן פה ושם, אחרי קצת יותר מדי נפילות שממש לא היו קשורות אליי. המזרקה גועשת בלב העניינים, מזכירה לי ימים מחניקים וטיפשות מובנת שגרמה לקיט ולי לקפוץ לתוכה.

אבל באתי לפה בשביל מה שנמצא מעבר לגן. אני יוצא אל חלקת הרשא הרך, שפעם הייתה מכוסה שטיחים צבעוניים לכבוד הנשף שנערך לפני התחרות השנייה. אני לא מרשה לעצמי לחשוב יותר מדי על אותו לילה, הולך בעקבות אור הירח שמעביר את אצבעותיו החיוורות על קווי המתאר שלה.

עץ הערכה נראה רדוף ומפתה, עליו מרשרשים ברוח הקלה. אני מעביר מבט על כל אחד ואחד מענפיו הנמוכים. על כל שורש שבולט מבעד לאדמה. כל סנטימטר ממנו יפהפה וחזק.

אני עובר בין מסך העלים ונעמד מתחת לעץ שאני מבקר לעיתים קרובות ככל שהייתי מאפשרים לי, אבל תמיד ביום הזה, עם אותה המאפה. אני מעביר את אצבעותיי על קליפת הגזע המחוספסת, לאורך השקעים המוכרים.

כעבור זמן קצר אני מתיישב במקום המוכר מתחת לעץ הגבוה, ומניח אחת מזרועותיי על ברכי המורמת. אני מאזן את הצלחת על שורש רחב במיוחד ומוציא קופסת גפרורים קטנה מהכיס.

"לא יכולתי למצוא נר השנה, מצטער." אני מצית גפרור, מביט לתוך הלהבה הקטנה שבוערת על המקל. "אז זה יצטרך להספיק."

אני דוחף את הגפרור למרכז המאפה, מחייך קלות אל המחזה מעורר הרחמים. אני צופה בו בוער לרגע, צופה בו צובע את העץ העצום בזוהר מרצד.

ואז אני מביט הצידה, מעביר יד על הרשא הרך שצמח שם.

"יום הולדת שמח, איי."

אני נושף על הנר המאולתר, מניח לעלטה לבלוע אותנו לחלוטין.

פרק 1

פנין

הדם שלי מועיל לי רק אם הוא נשאר בתוך הגוף.
המחשבות שלי מועילות לי רק אם הן מצליחות לא ללכת לאיבוד.
הלב שלי מועיל לי רק אם הוא מצליח לא להישבר.
טוב, אז דומה שכל חלק בי חסר תועלת לגמרי.
עיניי עוברות על הקורות מתחת לכפות רגליי, מטיילות על העץ
הדהוי. המחזה המוכר מציף אותי בזיכרונות, ואני נאבקת להעלים
הבזקים של כפות רגליים קטנות עומדות על זוג מגפיים גדולים, נעות
על פי מלודיה מוכרת. אני מנענעת בראשי, מנסה להיפטר מהזיכרון,
אף על פי שאני מצטערת בכל ליבי שאיני יכולה לשקוע בעבר, מאחר
שההווה שלי לא נעים במיוחד.

... שש־עשרה, שבע־עשרה, שמונה־עשרה –

אני מחייכת, מתעלמת מהכאב שצובט את עורי.
מצאתי אותך.

פסיעותי לא יציבות, נוקשות, שריריי הכואבים מתאמצים עם כל
צעד שאני עושה לעבר הקורה הרגילה למראה. אני יורדת על ברכיי,
כובשת את הרצון להיאנח בכאב ונועצת בעץ את אצבעותי מוכתמות
הארגמן, מתקשה להתעלם ממנו.

הרצפה עקשנית בדיוק כמוני, מסרבת לזוז. הייתי מעריצה את
החוסן שלה אלמלא הייתה זאת חתיכת עץ דפוקה.

אין לי זמן לזה. אני חייבת לצאת מפה.

קול מתוסכל נקרע מתוך גרוני, ואני ממצמצת אל הקורה ופולטת,

"יכולתי להישבע שאַת התא הסודי. את לא הקורה התשע-עשרה מהדלת?"

אני נועצת מבט קטלני בעץ וצחוק היסטרי חומק מבין שפתיי כשאני מטה את ראשי לאחור ומנענעת בו לעבר התקרה. "מגפות, עכשיו אני מדברת אל הרצפה," אני ממלמלת, הוכחה נוספת שאני מאבדת את השפיות.

לא שיש לי מישהו אחר לדבר איתו.

ארבעה ימים חלפו מאז שמעדתי בחזרה לתוך בית ילדותי, רדופה וחצי-מתה. ובכל זאת, הנפש והגוף שלי רחוקים מלהחלים.

אומנם חמקתי מהמוות שחיכה לי בכל פעם שהמלך הניף את חרבו, אבל הוא בכל זאת הצליח להרוג חלק ממני באותו יום אחרי התחרות הסופית. דבריו ננעצו בי עמוק יותר מכל חרב, שיסעו אותי בשברירי אמיתות כשהוא השתעשע בי, התגרה בי, סיפר לי על המוות של אבי כשחיוך מאיים לעלות על שפתיי.

"לא היית רוצה לדעת מי הרג את אבא שלך?"

רעד מזדחל במורד עמוד השררה שלי כשקולו הקר של המלך מהדהד בגולגולת שלי.

"בואי נגיד שהמפגש הראשון שלך עם נסיך לא היה כשהצלת את

קאי בסמטה."

אם בגידה הייתה נשק, זה בדיוק מה שהוא נתן לי באותו יום, תקע את הלהב הקהה בליבי השבור. אני משחררת נשימה נרעדת, מסלקת ממוחי מחשבות על הנער עם העיניים האפורות החודרות כמו החרב שראיתי אותו נועץ באבי לפני כל אותן שנים.

אני קמה ברגליים רועדות, משעינה את המשקל שלי על הקורות מסביב, מאזינה לחריקה שתרמוז לי על המיקום ומסחררת את טבעת הכסף מסביב לאצבעי בהיסח הדעת. כל הגוף שלי כואב ואני מרגישה שברירית עד לעצמותיי. הפצעים שהרווחתי בתחרות הסופית ובקרב שלי עם המלך טופלו בחיפזון, באצבעות רועדות ויבבות דוממות שערפלו את ראייתי והובילו לתפרים מרושלים.

אחרי שדידיתי מזירת הקדרה אל סמטת בִּינָה, מעדתי אל הצריף הלכן שהיה הבית שלי ומטה המחותרת. אבל מצאתי רק ריקנות. לא היו פנים מוכרות שמילאו את החדר הסודי מתחת לרגליי, אז נשארתי עם הכאב והבלבול.

הייתי לבד – עכשיו וקודם – ויכולתי רק לנקות את מה שנשאר מהגוף שלי, מהמוח שלי, מליבי שותת הדם.

העץ נאנח. אני מחייכת.

אני שוב על הרצפה, מרימה בכוח אחת מהקורות וחושפת את התא החשוך מתחתיה. אני מנענעת בראשי, ממלמלת, "זאת הקורה התשע-עשרה מהחלון, לא מהדלת, פיי..."

אני שולחת את ידי אל האפלה, סוגרת את אצבעותיי מסביב לניצב של פגיון לא מוכר. ליבי כואב יותר מהגוף שלי, משתוקק לחוש בידית הפלדה הספירלית של הנשק של אבא שלי בכף ידי.

אבל בחרתי להקיז דם על פני הרגש הזה כשהטלתי את הסכין האהובה לעבר גרונו של המלך. החרטה היחידה שלי היא שהוא מצא אותה, שהוא הבטיח להחזיר אותה רק אחרי שהוא ינעץ אותה בגב שלי. עיניים כחולות ריקות ממצמצות אליי, משתקפות בלהב המבריק שאני מרימה אל האור, מבהילות אותי מספיק לעצור את מחשבותיי מלאות השנאה. העור שלי מכוסה בחתכים. אני בולעת רוק למראה החתך בצד הצוואר שלי, מעבירה אצבעות על העור המשוּנן. אני מנענעת בראש, מכניסה את הפגיון למגף, אורזת איתו את הכבואה המפוחרת שלי.

אני מוצאת קשת ואשפה מלאה בחיצים חדים שהוסתרה בתא, וצל של חיוך עולה על פניי כשאני נזכרת איך אבא לימד אותי לירות, נזכרת בעץ המעוות מאחורי הבית שלנו שהיה המטרה היחידה שלי.

אני תולה את הקשת והאשפה על גבי, עוברת על שאר הנשקים שהוסתרו מתחת לרצפה. אני זורקת כמה סכיני הטלה חדות אל התיק, לצד מנות המזון והמימיות שתחבתי לתוכו בחיפזון, וקמה באיטיות. מעולם לא הרגשתי כה עדינה, כה פגועה. המחשבה מציפה אותי

בכעס, גורמת לי לשלוף סכין מהמותן, מעוררת בי דחף עז לטמון אותה בקיר העץ השחוק מולי. כאב צורב עובר בזרוע המורמת שלי כשהתנועה מותחת את הסימן שהוטבע מעל לליבי. תזכורת. ייצוג של מי שאני. או, בעצם, מי שאני לא. ר' – רגילה.

אני משליכה את הסכין באוויר, נועצת אותה בעץ כחריקת שיניים. הצלקת כואבת, צוחקת עליי, יודעת שהיא תישאר על הגוף שלי לנצח. " ... אני אשאיר את החותם שלי על הלב שלך, כדי שלא תשכחי מי שבר אותנו."

אני צועדת במהירות אל הלהב, מוכנה לחלץ אותה מהקיר, כשהקורה מתחת לרגל שלי חורקת ולוכדת את תשומת ליבי. אף על פי שידוע לי שקורות רצפה רעועות לא נדירות בבתים במשכנות העוני, הסקרנות שלי דוחקת בי להתכופף ולברוק. אילו כל קורה חורקת הייתה תא סודי, הרצפה שלנו הייתה מלאה תאים...

העץ מתרומם והגבות שלי עולות איתו, נורות אל המצח שלי בהלם. אני פולטת צחוק חסר הומור כשאני שולחת יד לתוך צללי התא שעל קיומו לא ידעתי. כמה טיפשי מצידו, לחשוב שהמחתרת היא הסוד היחיד שאבא הסתיר ממני.

אצבעותיי מרפרפות על העור הישן ואני שולפת ספר גדול, מלא ניירות שמאיימים ליפול מתוכו. אני מעלעלת בו, מזהה את כתב יד המבולגן של רופא. היומן של אבא.

אני דוחפת אותו לתיק שלי, יודעת שאין לי זמן ושהסכנה שנשקפת לי גדולה מכדי שאוכל ללמוד את היומן כרגע. הייתי פה יותר מדי זמן, העברתי פה יותר מדי ימים פצועה וחלשה ודואגת שימצאו אותי.

החיזיון שראה אותי רוצחת את המלך וראי כבר הקריין את המחזה

בכל רחבי הממלכה. אני מוכרחה לצאת מאילייה וכבר בזכותי את היתרון שהנא היה אדיב דיו לתת לי. אני עושה את דרכי אל הדלת, מוכנה לחמוק החוצה, אל הרחובות, להיעלם בכאוס של סמטת ביזה. משם, אני אנסה לחצות את מדבריות הכבשן אל העיר דור, שם אליטות לא קיימות וכולם רגילים. אני שולחת יד אל הדלת ואל הרחוב השקט מאחוריה – ועוצרת, ידי מושטת קדימה. שקט.

כבר כמעט אמצע היום, משמע שביזה והרחובות מסביבה אמורים להיות עמוסים ברוכלים מקללים וילדים צווחים, משכנות העוני אמורים להיות שוקקים צבע והמולה. משהו לא בסדר –

הדלת מזדעזעת, משהו – מישהו – נוגח בה מבחוץ. אני מזנקת לאחור, מעבירה את מבטי על החדר. אני שוקלת לרדת במדרגות הסודיות אל החדר התחתון, שם חברי המחותרת נפגשו, אבל המחשבה שיכתרו אותי שם עושה לי בחילה. ואז מבטי עובר אל האח ואני נאנחת ברוגז, למרות מצבי הנוכחי.

איך אני תמיד מוצאת את עצמי בארובה?

הדלת נשברת בקול חבטה עוד לפני שהצלחתי לדחוף את עצמי למרכז הקיר המטונף, כפות רגליי נשענות על הקיר מולי והלבנים ננעצות בגב שלי. עוז.

רק אליטה חזק במיוחד היה יכול לפרוץ מבעד הדלת שחסמתי והגפתי מהר כל כך. על פי קולות המגפיים הכבדים, אני מסיקה שחמישה חיילים ממלאים את הבית שלי עכשיו.

"אל תעמדו שם. תחפשו ותשכנעו אותי שאתם לא חסרי תועלת." אני נדרכת, גולשת קצת במורד הקיר מכוסה הפיח. רעד עובר במורד עמוד השדרה שלי למשמע הקול הצונן, קול שחוויתי גם כלטיפה וגם כפקודה.

הוא פה.

הקול שמדבר אחריו מחוספס, קולו של חייל. "שמעתם את האוכף.

זרזו."

האוכף.

אני נושכת את שפתי, אם כדי לכבוש צחוק מר ואם כדי לכבוש צרחה, אני לא בטוחה. דמי רותח למשמע התואר, מזכיר לי את כל מה שהוא עשה, כל טיפה של רוע שהוא ביצע בצילו של המלך. קודם בשם אבא שלו, ועכשיו בשם אחיו – מאחר שפטרתי אותו מהראשון. אלא שהוא לא מודה לי על כך. לא, במקום זאת הוא בא להרוג אותי.

"אולי כשאני איפטר ממך, אני אמצא את האומץ שלי. אז אני נותן

לך יתרון התחלתי."

גם כן יתרון התחלתי.

אני לא יכולה לקחת את הסיכון שהם ישמעו אותי עולה בארובה, אז אני מחכה, מאזינה לצעדים הכבדים שמרעידים את הבית בחיפוש אחריי. רגליי מתחילות לרעוד, נאבקות להחזיק אותי שעה שאני מעוותת את פניי בכאב מכל הפצעים בגופי.

"תבדקו את מדפי הספרים בחדר העבודה. אמור להיות מעבר סודי

מאחורי אחד מהם," פוקד האוכף ביובש, כשיעמום.

אני שוב נדרכת. חבר מחתרת ודאי גילה לו את הפרט הזה אחרי שהוא עבר עינויים. הדופק שלי מאיץ כשאני חושבת על העימות אחרי התחרות האחרונה בזירה, כשרגילים, קטלנים וחיילים התנגשו בקרב עקוב מדם.

קרב עקוב מדם שאת סופו אני עדיין לא יודעת.

צעדי החיילים הופכים רחוקים, קולות החיפוש דועכים כשהם יורדים במדרגות אל החדר מתחת.

שקט.

אבל אני יודעת שהוא עדיין בחדר. כמות עלובה של מטרים מפרידה בינינו. אני כמעט מרגישה אותו שם, בדיוק כמו שהרגשתי

את חוס גופו על שלי, את חוס מבטו האפור כשהוא העביר אותו עליי. אחת הקורות חורקת. הוא קרוב. אני רועדת מכעס, נקמה גועשת בדמי, נואשת לשפוך את הדם שלו. טוב שאני לא יכולה לראות את הפנים שלו, כי אילו הייתי רואה אחת מהגומות המטופשות שלו עכשיו, לא הייתי יכולה לעצור את עצמי מלנסות לתלוש אותה מהפנים שלו.

אבל אני מייצבת את הנשימה שלי במקום, יודעת שאם איאלץ להילחם בו עכשיו, הזעם שלי לא יהיה מספיק לנצח אותו. ואני מתכוונת לנצח כשסוף־סוף אתעמת עם האוכף.

"אני מניח שדמיינת את הפנים שלי כשזרקת את הסכין הזאת." קולו שקט, מהורהר, נשמע הרבה יותר כמו הנער שהכרתי. זיכרונות מציפים את מחשבותיי, גורמים ללב שלי לדהור. "נכון, פיידין?" תפסתי אותו. נימת הסכנה חזרה לקולו של האוכף, מחקה את קאי והשאירה מפקד במקומו.

ליבי הולם בין הצלעות שלי.

הוא לא יודע שאני פה. איך הוא יכול לדעת –

צליל להב נתלש מתוך העץ המבוקע מגלה לי שהוא הוציא את הסכין שלי מהקיר. אני שומעת רעש מוכר וכמעט יכולה לדמיין אותו מקפיץ את הנשק בידו.

"תגידי לי, יקירתי, את חושבת עליי לעיתים קרובות?" קולו לא עולה על לחישה, כאילו שפתיו צמודות לאוזן שלי. אני רועדת, מכירה את ההרגשה היטב.

אם הוא יודע שאני פה, למה הוא לא –

"אני רודף את החלומות שלך, את המחשבות שלך, כמו שאת רודפת את שלי?" נשימתי נעתקת.

אז, הוא לא יודע שאני פה, לא באמת.

הווידוי שלו מעיד על כך.

כרגילה שאימנו ועיצבו אותה להיות מדיום, אבא שלי לימד אותי לקרוא אנשים, לאסוף מידע ותובנות בתוך שניות.

והיו לי יותר מכמה שניות לקרוא את קאי אזר. ראיתי מבעד למסכות וההצגות הרבות שלו, ראיתי הבזקים מהנער מתחת, למדתי להכיר אותו, לדאוג לו. ועכשיו, אחרי כל הבגידות שהפרידו בינינו, אני יודעת שהוא לא היה מכריז שהוא חולם עליי אילו הוא ידע שאני גומעת כל מילה שלו בשקיקה.

אני שומעת את ההומור בקולו כשהוא נאנח. "איפה את, מדיום קטנה?"

הכינוי שלו מגוחך, לאור העובדה שהוא ושאר תושבי הממלכה כבר יודעים שזה לא נכון. שאני רחוקה מלהיות אליטה.

שאני בסך הכול רגילה.

הפיח מעקצץ באפי ואני נאלצת לסתום אותו בכף ידי ולעצור עיטוש, נזכרת בכל הלילות שגנבתי מהחנות לאורך ביזה וברחתי דרך הארובות הצפופות.

צפופות. לוכדות. חונקות.

עיניי עוברות במהירות על הלבנים שמקיפות אותי בחשכה. החלל כה קטן, כה תחוב, ופאניקה גורה בי בקלות.

תידגעי.

קלאוסטרופוביה בוחרת ברגעים הכי גרועים לגרור את עצמה אל פני השטח, להזכיר לי שאני חסרת אונים.

תנשמי.

אני נושמת. עמוק. היד שעוד מכסה את פניי מדיפה ניחוח מתכתי – והוא חריף וחזק וצורב באפי.

דם.

אני מסירה את היד הרועדת מפניי ואף על פי שאני לא יכולה לראות את הארגמן שמכתיים את אצבעותיי, אני כמעט יכולה להרגיש אותו נדבק אליי. דם יבש עוד נמצא מתחת לציפורניי השבורות ואני לא יודעת אם הוא שלי, של המלך, או –

אני שואפת בחדות, מנסה להשתלט על עצמי. האוכף קרוב מדי, פוסע על הרצפה, העץ נאנח מתחת לרגליו עם כל צעד שהוא עושה.

להיתפס כי התחלתי לייבב זה משפיל בדיוק כמו להיתפס כי התעטשתי.

ואני מסרבת לתת לזה לקרות. בשלב מסוים, החיילים חוזרים לחדר מתחתי. "אין לה זכר, הוד רוממותך."

דממה ארוכה משתררת לפני שהוד דוממותו נאנח. "בדיוק כמו שחשבתי. כולכם חסרי תועלת." המילים הבאות שלו חדות יותר מהסכין שהוא מקפיץ בכף ידו. "החוצה." החיילים לא מבוזזים שנייה, אלא מייד ממהרים אל הדלת ומתרחקים ממנו. אני לא מאשימה אותם.

אבל הוא עוד פה, והדממה בינינו הולכת וגואה. אני שוב מכסה את האף בכף ידי וריח הדם בשילוב עם הארובה הצפופה עושה לי סחרחורת.

זיכרונות מציפים אותי – גופי מכוסה דם, צעקותיי כשאני מנסה לקרצף ולהוריד אותו אבל מצליחה רק להכתים את העור שלי באדום מעורר חלחלה. המראה והריח של כל כך הרבה דם עושים לי בחילה, גורמים לי לחשוב על אבי, מדמם למוות בזרועותיי, על אותו הדבר קורה לאדנה.

אדנה.

דמעות דוקרות בעיניי, מכריחות אותי למצמץ כדי להעלים את הזיכרון של גופתה חסרת החיים בבור החולי. סירחון הדם המתכתי שוב ממלא את אפי ואני לא יכולה לשאת את הריח, את המראה, את ההרגשה –

תנשמי.

אנחה כבדה משסעת את המחשבות שלי. הוא נשמע עייף בדיוק כמו שאני מרגישה. "טוב שאת לא פה," הוא אומר בשקט, בנימה שלא חשבתי שאי פעם אשמע ממנו שוב. "כי עדיין לא מצאתי את האומץ שלי."

ואז הבית שלי עולה בלהבות.

פרק 2

קארי

להבות לוחכות את עקביי כשאני עושה את דרכי אל הדלת בצעדים קלים.

גלי חום מתרסקים אל גבי, עשן דבק בבגדיי. אני יוצא אל שמי אחר הצוהריים המעוננים, שעכשיו מזדהמים עוד יותר בשל תימרות העשן שמתנשאות אליהם.

שפתיי מתעקלות קלות למראה ההלם על פני החיילים, והלסתות השמוטות שהם נאבקים לסגור כשלהבות מכלות את הבית מאחוריי. מבטיהם עוברים אליי באיטיות, מתרוממים עד לצווארון החולצה שלי ומייד יורדים במבוכה אל כפות רגליהם.

הם לא זזים כשאני מתקרב אליהם בנינוחות.
הם חושבים שהשתגעתי.

זכוכית מתפוצצת כשאחד החלונות מאחוריי נשבר, ושברי זכוכיות מתפזרים ברחוב. החיילים נרתעים, מכסים את פניהם. המחזה מעלה חיוך על פניי.

אולי הם צודקים. אולי באמת השתגעתי. מדאגה, מזעם, מבגידה. דומה שהמתח שממשיך להסתחרר בתוכי, שגורם לכתפיי להתקשות וללסת שלי להינעל, הוא הקבוע היחיד בחיי. אצבעותיי מתופפות על הפגיון שצמוד למותני, ואני מתפתה לפרוק את התסכול שלי על אחד החיילים חסרי התועלת.

אני מעביר אצבעות על ניצב הפלדה הספירלי, קצות אצבעותיי

מזהות את הדוגמה המוכרת. איך אוכל לשכוח את הפגיון שהוצמד לגרון שלי פעמים כה רבות?

איך אוכל לשכוח את הפגיון ששלפתי מגרונו המשוסף של אבא שלי?

חמישה ימים חלפו מאז שראיתי את הניצב הזה בדיוק בולט מגרונו של המלך. היו לי חמישה ימים להתאבל, אבל בכל זאת לא הזלתי אפילו דמעה אחת. היו לי חמישה ימים להתכונן, אבל בכל זאת, אף תוכנית לעולם לא תשחרר אותי ממנה, לא באמת. היו לנו חמישה ימים להיות, פשוט, קיט וקאי – להיות אחים לפני שנהפוך למלך ולאוכף הצווים שלו.

ועכשיו היתרון שנתתי לה נגמר.

אף על פי שרומה שהיא ניצלה אותו בחוכמה – ניצלה את החולשה שלי, את הפחדים שלי, את הרגשות שלי כלפיה – וברחה. אני מסתובב אל הלהבות, צופה בכאוס, בצבעים כשהאש מכלה את הבית שלה באדום, כתום, עשן שחור סמיך ו – כסף.

אני ממצמץ, מצמצם את עיניי מבעד לעשן המחניק, אל הגג המתמוטט. אבל אין שם כלום, אפילו לא רמז לניצוץ שראיתי לפני רגע. אני מעביר יד בשערי ומצמיד את כפות הידיים אל עיני העייפות. כן, השתגעתי לגמרי.

"אדוני!"

אני מוריד את ידיי, ממקד את מבטי באיטיות על החייל שהיה אמיץ מספיק לצעוק לעברי. הוא מכחכח בגרון, כנראה מתחרט על ההחלטה. "אני, אה, אני חושב שראיתי משהו, הוד מעלתך." הוא מצביע על הגג הבווער, העשן זז כשדמות מועדת בין הלהבות. דמות עם שיער בצבע כסף.

אז היא בכל זאת פה.

אני לא מצליח להחליט אם אני מרגיש הקלה או לא.

"תביאו אותה אליי."

הפקודה שלי מהדהדת והחיילים לא מבזבזים שנייה. ואני רואה שגם היא לא מבזבזת שנייה. אני בקושי מספיק לראות אותה, לפני שהיא מזנקת משפת הגג המתפורר אל הגג השכן, רגליה מנתרות ברגע שהיא נוחתת.

החיילים רצים לאורך הרחוב מתחתיה, אף עוז או שריון לא מצליח לעמוד בקצב כשהיא קופצת מגג לגג. אני מעביר יד בשערי וגורר אותה במורד פניי, לא מופתע מאוזלת היד.

אני מקפיץ בידי את הסכין ששלפתי מהקיר ופורץ בריצה לאורך הרחוב, מגיע במהירות לחיילים שלי. אני מרגיש את הכוחות של כל אחד מהם מזמזם מתחת לעור שלי, מתחנן לצאת לחופשי. אבל היכולות שלהם לא יביאו תועלת עד שאצליח להוריד אותה אל הקרקע, ואני מצטער שלא הבאתי איתי טֶלֶק שיוריד אותה אל הרחוב בכוח המחשבה בלבד.

היא יכולה להישאר על גגות הבתים רק כל עוד היא מצליחה לזנק ביניהם. וזאת הסיבה שאני משליך לעברה את הסכין בהינף של מפרק כף ידי.

אני רואה את הלהב פוגע במטרה, משסע את הירך שלה כשהיא קופצת. זעקת הכאב שלה מרתיעה אותי, והפעולה מתסכלת וזרה כאחד.

הנחיתה שלה על הגג השטוח קשה והיא מתגלגלת בניסיון עלוב לרכך את המכה. אני צופה בה מתנודדת כשהיא נעמדת על רגליה, דם זורם במורד הרגל שלה. תווי פניה מעורפלים מהמרחק הזה, ואני כמעט יכול להעמיד פנים שהיא סתם עוד דמות נשכחת שמועדת אל שפת הגג.

היא לא טיפשה. היא יודעת שהקפיצה הבאה לא אפשרית.

מבטי חוזר מייד אל החיילים שבוהים בה. "אני אמור לעשות הכול בשבילכם?" קולי קר. "לכו להביא אותה." אבל אז עיניי חוזרות אל הגג. הוא ריק. כמה טיפשי מצידוי, לחשוב שהיא תקל עליי.

"תמצאו אותה", אני נובח עליהם ומעביר יד בשערי. החיילים מתפצלים, רצים בכיוונים הפוכים אל הרחובות שדאגתי לרוקן מאנשים בדיוק מהסיבה הזאת. לגנבים יש כישורי היעלמות מדאיגים המאפשרים להם להיבלע בכאוס, להיעלם בקהל. וזה בדיוק מה שהיא הייתה עושה, אלמלא דאגתי שביזה תהיה ריקה היום.

אני צועד לאורך הרחוב, מציץ לתוך הסמטאות הסמוכות שמתפצלות מתוכו. צעקות עמומות מהדהדות בין הבתים והחנויות המוזנחים. אני ממשיך בחיפוש שלי בדממה, צעדיי כושלים כשאני מבחין בדמות שוכבת ברפיון בקצה סמטה אפולית.

אני משתופף ליד החייל, מעביר את מבטי על מדיו, שפעם היו לבנים ועכשיו ספוגים דם. הנוזל הארגמני עולה מסביב לסכין הטלה שקבורה עמוק בחזה שלו, נוטף מעל לקפלים הנוקשים של המדים שלו.

היא יצוד קטן ואכזרי.

אצבעותיי על גרונו, מחפשות דופק, אף על פי שאני יודע שלא ארגיש בפעילות המוכרות. אני נאנח, משעיין את הראש על כפות ידיי. כל הגוף שלי כבר מתשישות, כורע תחת עומס הדאגות שלי.

כבר קברתי מישהו שניסה להרוג אותה פעם.

רק כי ידעתי שזה מה שהיא הייתה רוצה. נשאתי את גופתה של סיידי במחשכי היער הלוחש בתחרות הראשונה, כי ידעתי שפיידין על סף התמוטטות כשהשארתי אותה שם, מסוכבת את הטבעת מסביב לאגודל שלה. אם זה היה תלוי בי, בחיים לא הייתי קובר את מי שניסתה להרוג אותה. אבל לא חשבתי על עצמי כשעשיתי את זה.

אני מכיר את המוות, הוא יריד ואויב, וביקוריו בחיי תכופים מדי. אבל בעיניה, מוות הוא חורבן, לא משנה מי הקורבן.

אני מתאר לעצמי שהיא מסחררת את הטבעת ברגע זה ממש, נושכת את פנים הלחי שלה כשהיא מכריחה את עצמה לברוח מהגבר שהיא זה עתה הרגה, במקום לחפור לו קבר, כפי שאני יודע שהיא רוצה נואשות לעשות.

"היא הייתה קוברת אותך אם היא לא הייתה עסוקה כל כך בהימלטות ממני, אתה יודע," אני לוחש לגופה לידי, מאשר את העובדה שאכן איברתי את דעתי. אני מסיר את המסכה הלבנה מפניו של החייל כדי לראות טוב יותר את עיניו החומות הזוגיות לפני שאני עוצם אותן באצבעותיי. "אז המעט שאני יכול לעשות הוא לקבור אותך בשבילה."

מעולם לא חשבתי פעמיים על מה שקורה לגופות של החיילים שלי. אבל בכל זאת, עכשיו אני מניף אותו על כתפי בגלל נערה שמתעבת הרג. אני נאנח תחת משקלו של החייל, תוהה למה לעזאזל אני בכלל טורח לעשות את זה.

מה היא עשתה לי?

גופתו הרפויה מתנודדת על כתפי עם כל צעד שאני עושה.
 האם הקבר הבא שאחפור יהיה הקבר שלה?

פרק 3

פנין

אני נדהמת שהוא לא שומע את ליבי, שפועם בפראות, לא מרגיש את מבטי הבווער עובר עליו.

אני זזה במקום, הבטן שלי גולשת לאורך הגג המחוספס כשאני מציצה מעבר לקצה. כאב שורף משסע את הרגל שלי, מושך את תשומת הלב שלי לחתך על הירך, שחבשתי ברישול. אני נושכת את השפה, כובשת צעקה וכמה קללות עסיסיות. שולי החולצה הרזרבית שלי, שתלשתי בחיפזון, כבר צבועים בגוון מחליא של אדום מעל הפצע, ואין לי ברירה אלא להחזיר את תשומת ליבי לדמות מתחתני, מכיוון שאני לא יכולה לשאת את המראה.

אבל אני גם לא מסוגלת לשאת את המראה שלו.

אני כבר יודעת בדיוק איך הוא היה מגיב אילו הייתי אומרת את זה ישירות אל פניו המחייכות – "את שקרנית נוראה, גריי".

אני מגלגלת את עיניי מהמחשבה ומעבירה אותן עליו, על שערו הגלי השחור והפרוע שנשמט על המצח שלו איפה שמתחשק לו. הוא כורע ליד החייל שזכה לקבל ממני סכין בחזה במתנה, תווי פניו קודרים, עיניו האפורות עוברות על פניו של האיש. ואז הוא שומט את ראשו בין כפות ידיו, נראה מתוסכל ומותש במידה שווה.

זעם ממלא אותי למראה האוכף, אבל אני מכריחה את עצמי להתמקד בו במקום בדם שמתפשט על פני מדיו הלבנים של החייל.

אני בולעת רוק כשהמחשבה מעבירה בי גל פתאומי של בחילה.

דמעות צרבו בעיניי כשזרקתי את הסכין לעבר החזה שלו, ערפלו את שדה הראייה שלי כשגופתו צנחה על הקרקע.

אני מצטערת. אני כל כך, כל כך מצטערת.

אני לא יודעת אם הוא שמע את התחינה בקולי כשהתנצלתי, לא יודעת אם הוא ראה את הצער בעיניי, לפני שגררתי את עצמי אל גג החנות כשקול צעדים הדהד בין הקירות.

אני ממצמצת כדי להעלים את הזיכרון, את הדמעות, ובמקום זאת בוחרת להתמקד באוכף שנמצא מטרים ספורים ממני.

אני יכולה להרוג אותו. כאן ועכשיו.

פתאום, סכין הטלה נוספת מופיעה בין אצבעותיי המוכתמות, בידי הרועדת.

"תבטיחי לי שתשרדי מספיק זמן לדקור אותי בגב?"

המילים שהוא אמר לי אחרי הנשף הראשון מהדהדות במחשבותיי.

אני יכולה לקיים את ההבטחה.

הוא עומד בתנוחה שמאפשרת לי לקבור את הלהב בגבו בקלות.

ניצב הפגיון מתכסה בזיעה שבכף ידי, אבל אני מהדקת את האחיזה.

תעשי את זה.

גוש נוצר לפתע בגרון שלי, ואני מנסה בכל כוחי לבלוע אותו.

הנער מתחתיי הרג את אבא שלי, הרג עשרות רגילים בשמו של המלך.

ואני המטרה הבאה שלו.

אני שונאת את ההיסוס שלי.

תעשי. את זה.

אני מניפה את הזרוע, מחזיקה את הסכין באצבעות רועדות.

התנועה גורמת לאות שמסמנת אותי לצרוב בכאב, מותחת את העור

ואת התזכורת שנחרטה בו.

ד' – רגילה.

לפתע, הוא זז, מסיר את המסכה של החייל, עוצם את עיניו הלא

רואות בעדינות שלא מאפיינת את תפקידו כאוכף – עדינות שהלוואי

שלא הייתי רואה.

"היא הייתה קוברת אותך אם היא לא הייתה עסוקה כל כך בהימלטות ממני, אתה יודע."

נשימתי נעתקת, ליבי פועם בחוזקה.

הוא צודק. הייתי גוררת את האיש הזה לחלקת האדמה הקרובה ביותר וטומנת אותו באדמה, אילו יכולתי. כאילו זה היה מתקן את העוולה. כאילו זה יפצה אותי על כך שלא זכיתי לקבור את החברה הכי טובה שלי או את אבי.

הסימטרייה במוות שלהם הייתה מעוררת חלחלה – שניהם דיממו למוות בזרועותיי לפני שכרחת.

"אז המעט שאני יכול לעשות הוא לקבור אותך בשבילה."

המשפט נאמר בלחישת, משסע אותי כמו סכין וכמעט גורם לי לשמוט את הסכין מירי. אני מסתכלת עליו בתדהמה כשהוא מרים את האיש על כתפו ומתאמץ לקום.

קאי.

זה מי שאני רואה מולי. לא את האוכף. לא את אחת המסכות שהוא עוטה על פניו. רק אותו.

אני שונאת את זה.

אני מתעבת את העובדה שזכיתי לראות עוד הבזק מאותו נער. כי הרבה יותר קל לשנוא אותו כשזה לא הוא שאני שונאת, אלא את האוכף שהוא נועד להיות.

אני צופה בו עושה את דרכו אל מחוץ לסמטה עם האיש שהרגתי תלוי מכתפו. קאי לא עושה דברים בלי סיבה, ואני נשארת לתהות על המעשה האדיב.

וכשהוא נעלם מעבר לפינה, אני לפתע תוהה מדוע אני נהגתי בו באדיבות.

הכוכבים הם יצורים פלרטטנים, תמיד קורצים אליי בחשכה. אבל הם בני לווייה טובים, מקיפים אותי באינספור קבוצות הכוכבים שלהם. אני שוכבת על גג החנות הזאת כבר שעות, צופה ביום נמס אל תוך שעות הערביים, את שעות הערביים דוהות אל תוך החשכה. השמש כבר שקעה עמוק מעבר לקו האופק עד שצעקות החיילים התפזרו ונעלמו אט-אט. בסופו של דבר, צלילי המגפיים שלהם נגררים על אבני המרצפות, דעכו כליל בזמן שבהיתי בשמיים וניסיתי לגרום להם להתכהות בכוח הרצון.

כשאחרוני הכתמים הסגולים מדממים ונעלמים מחופת העננים, משאירים רק מעטפת שחורה שחונקת את אילייה כולה, אני סוף-סוף מתרוממת על רגליי ומתמתחת. הגוף שלי כואב – הרגשה שהתרגלתי אליה – אבל הפצע הטרי שהרווחתי היום כואב במיוחד. התנועה הפתאומית גורמת לדם לנזול שוב במורד הירך שלי, לפלס שביל ארגמני במורד הרגל. אני לא יכולה לסבול את התחושה הרביקה, שמזכירה לי שלעולם לא אצליח לשטוף את כל הדם שידיי מגואלות בו.

הירידה מהגג היא תהליך איטי להשפיל, אבל ברגע שכפות הרגליים שלי נוחות על אדמת הרחוב אני חומקת אל בין הצללים. אני צולעת בין כל הסמטאות השקטות, מתחמקת ממחוסרי הבית שהתחילו לדרות בחזרה אל הפינות המוכרות שלהם למשך הערב.

חיילים מסתובבים בכל מקום. הם צועדים ברחובות בשקט, מפנים את ראשיהם לכל עבר, עיניהם מחפשות אותי בחשכה. זה גם מסבך את המצב וגם עולה לי על העצבים. אני מתחמקת מהם באור השמש הגווע, מתאמצת שלא להשאיר מאחוריי שביל טיפות דם על אבני המרצפת כשאני עושה את דרכי בין הסמטאות.

אני פונה אל רחוב חשוך, מרוצף אבנים בגדלים לא שווים – יד כבדה נכרכת סביב כתפי, אחיזתה רחוקה מלהיות עדינה. אני מרכינה את הראש, רואה זוג מגפיים שחורים משומנים מזווית העין, כשריח עמילן מכה בי. אני לא מהססת, אלא מייד דוחפת את כף רגלי

מאחורי הקרסול שלו ומושכת, מעיפה את האיש המופתע על הקרקע. אני מזנקת עליו תוך שניות, שולפת פגיון מהמגף שלי ומכה ברכה שלו בניצב, משתיקה את קריאת ההפתעה החנוקה שלו.

החייל הרזה שלא יכול להיות מבוגר בהרבה מנער, שוכב על אבני המרצפת האפלוליות, מחוסר הכרה. ליבי פועם בפראות, מכריח אותי לנשום לפני שאני נאבקת לגרור אותו עמוק יותר אל הסמטה, להחביא אותו עמוק יותר בחשכה.

ההליכה אל שפת מדבריות הכבשן הייתה מסע איטי ומתסכל להחריד. מעולם לא תיארתי לעצמי שארגיש הקלה לראות את החולות נפרשים לנגד עיניי, אבל אחרי שעות של התחמקות בין צללים ורגעים שהייתי קרובה להיתפס, המחזה מצליח להעלות חיוך על פניי למרות צביטת הכאב שהוא מעורר בי.

מעט מאוד חיילים מפטרלים ליד הגבול עם מדבריות הכבשן, מאחר שאזרחי דור וטנדרו יודעים שלא כדאי להם לבקר באילייה, שלא חס וחלילה יחשבו אותם בטעות לרגילים. התבודדות היא המומחיות של אילייה, זה מה שמבטיח את הישרדותה המתמשכת של חברת האליטות, בלי שחסרי היכולות יטמאו אותה.

המחשבה מכעיסה אותי. האמת שבה מעוררת בי בחילה.

וכשזעם מלבה כל אחד מהצעדים שלי, אני מתחילה לעשות את דרכי בחולות. החול זז מתחת למגפיים שלי ולבסוף מתחיל לחלחל אליהם, הופך את המסע הלא נעים לכמעט בלתי אפשרי.

השעות נוקפות בזמן שאני מכריחה את עצמי להמשיך. אני מעסיקה את המוח העייף שלי, מנסה להיזכר במפות שאבא שלי נהג לפרוש לפניי כשהייתי ילדה. אני לא לגמרי בטוחה מה אורכו של המדבר, ומתחילה להרגיש כמו טיפשה על שחשבתי שאצליח לשרוד אותו חרף הפציעות שלי.

כאילו הייתה לי ברירה אחרת.

אני נאנחת, נכנעת לעובדה שהמוות מכתר אותי מכל עבר, מכריח

אותי להתמודד איתו ישירות. הזיכרונות שלי מהמפוח מעורפלים, אבל אני חושבת שאם אמשך לצעוד בקצב הנוכחי שלי, אגיע לדור בערך בעוד חמישה ימים. זאת אומרת, אם אצליח לצעוד כמעט בלי לעצור – מה שעלול להיגמר בהתמוטטות, ולאפשר למוות לקחת סוף־סוף את חיי.

טוב, יש רק דרך אחת לדעת.

הלילה נהיה קר, הטמפרטורות צונחות כשאני ממשיכה להעמיק לתוך המדבר. אפודת הכיסים המלוכלכת שלי הרבה יותר מועילה לגניבה מאשר לחום – וזאת בדיוק הסיבה שהיא תפרה אותה. אני מעבירה את האגודל על בר הזית המחוספס, נזכרת בידיים החומות, הרכות שתפרו אותה.

"מבטיחה שתלכשי אותה בשבילי?"

בראשי מבזיקה דמותה של אדנה, היא שרועה על ברכיי, לוחשת את בקשתה האחרונה, וזה רק מדרבן אותי לצעוד מהר יותר. אפילו אם היה לי זמן, אני יודעת שלא הייתי ישנה הרבה במסע הזה – או אי פעם.

כי ברגעים השקטים, ממש לפני שהשינה עוטפת אותי, אני רואה שוב את אדנה מתה. כאילו כשאני עוצמת את עיניי, אני מבקשת לחיות את רגעי האימה מחדש. הענף הקהה בולט מתוך החזה שלה, אצבעותיה הקשורות והשבורות, גופה מכוסה בדם...

הדם שלי מתחיל לרתוח כשאני חושבת על חיוכה הזחוח של בלייר כשהיא נעצה את הענף בגבה של אדנה בכוח המחשבה בלבד.

אני אהרוג אותה.

אני לא בטוחה איך, או איפה, או מתי, אבל אדנה לא הייתה היחידה שהבטיחה רק הבטחות שהיא יכלה לקיים.

אני מחטטת בתיק שלי ושולפת את הז'קט הישן שהיה של אבא שלי. הוא גדול מדי בשבילי, אבל בכל זאת, שום דבר מעולם לא התאים לי כל כך. אני דוחפת את ידי אל הכיסים, רועדת קלות כשאני ממשיכה לצעוד על החול.

השעות חולפות, גונבות את החשכה, מחליפות את השמיים בפסים כתומים, המבטיחים שמש וחום מייגע. ההפסקות שלי קצרות, אני עוצרת רק כדי לתת מנוחה לרגליי הדואבות, לאכול מנות קצובות מהאוכל ולשתות את המים החמים שלי. אני בודקת את הפצעים שלי תכופות, נוהרת במיוחד עם החתך החדש לאורך הירך שלי.
מתנה ממנו.

הוא אחראי לשסע המדמם, אני בטוחה בזה. הדיוק בזריקה לברו מעיד שזה לא יכול להיות אף אחד מלבדו, כמו גם המחשבה שאם הוא יפלה את העור שלי אני ארד מהגגות. לא הייתי מצפה לפחות מהאוכל שכה נואש לתפוס אותי.

עוד סיבה טובה להגביר את הקצב.

אני דוחקת ברגליי הכואבות לצעוד מהר יותר ומנסה לסלק אותו ממחשבותיי.

הוא רודף אחריי.

שפתיי מתעקלות מהמחשבה, מושכות בצלקת שעוברת לאורך הלסת שלי.

ואני לא אהסס שוב.

פרק 4

קארי

"אתה נראה זוועה."

קיט מעביר מבט על הכתמים האדומים שמלכלכים את החולצה שלי, תודות לחייל שהוא לא צריך לדעת שקברתי.
למענה.

מעשה שגובל בבגידה, במקרה הטוב. ומעורר רחמים במקרה הרע.

מבטו הנוקב של המלך לוכד לבסוף את מבטי, עינינו נפגשות, ואני רואה את השעשוע בשלו. ההרגשה המוכרת מעלה חיוך לא רצוני על פניי, פשוט מפני שאנחנו אחים. אחים בלי תארים שנתקעו לפני שמותיהם. אחים שלרגע מאושר אחד מתעלמים מהחובות שכובלות אותם בשל קשרי הדם שלהם.

זאת הפעם הראשונה זה ימים שהוא הניח לי להסתכל עליו. באמת להסתכל עליו.

הוא החליף את הדמעות בעייפות, את עיניו המחייכות במבט רדוף, לחייו שקעו במקצת וזיפים מכסים לו את הלסת. הבחינה שלי נתקעת כשאני מגיע לאותה חולצה מקומטת שראיתי בשלושת הימים האחרונים – מכופתרת רק למחצה, שרוולים מכוסים כתמי דיו.

"טוב, זה לא כאילו אתה נראה הרבה יותר טוב ממני," אני אומר ומשהו דמוי חיוך עוד מפתיע את שפתיי.

הוא ממצמץ, מסתכל על ידיו המוכתמות ועל הניירות מרוחי

הדיו שמפוזרים לפניו כאילו הוא רואה הכול בפעם הראשונה. ואז הוא נאנח ומסדר באיטיות את הניירות שהעסיקו אותו כל כך בערמה מרושלת. "אני אהיה בסדר. אני קצת עייף, זה הכול."

"אתה יודע שיש לזה פתרון פשוט – נכון?" אני נשמע מבויש להרגיז כשאני מנסה ללכת על הגבול שבין ניסיון לשפר את האווירה ובין ניסיון להכניס לו קצת שכל לראש.

קיט השתנה. שנינו השתנינו. אני כבר לא יודע איפה אחי נגמר והמלך שלי מתחיל.

כשהוא לא מגיב, אני מסיים בקול שקט ומלא דאגה, "אתה צריך לנסות לנוח. לישון קצת." אני מניד בראשי לעבר ספת העור הישנה שהוא ירש. "לא ראיתי אותך קם מהכיסא כבר כמה ימים."

"שינה זה למתים." את הקול שקיט משמיע בעקבות ההצהרה ניתן לתאר רק כבזו חנוק. "מצטער," הוא צוחק קלות ומנענע בראשו במה שנראה לי כמו שעשוע. "מוקדם מדי?"

אני מכריח את עצמי לחייך ומסתכל על מי שנראה לי כמו אדם זה. בחיים אחרים, אני עדיין יכול לשמוע את אותן המילים בוקעות מפיו, אלא ששם אין בהן את הנימה המרה, את החיוך הקלוש, המוטרף. האבל הפך אותו למישהו שממלא אותי בחשש.

"בסדר," אני נאנח, "שינה זה למתים. אבל בעיניי אתה לא נראה חי במיוחד." אני מביט עמוק בעיניו, מתחנן אליו כפי שמעולם לא הייתי מתחנן בקול. "לא יצאת מחדר העבודה מאז טקס ההכתרה שלך. אנחנו יכולים לצאת להליכה בגנים, לראות את המלכה." אני בולע רוק כשאני חושב על איך האבל השפיע עליה. "הרופאים אומרים שמצבה מחמיר. היא לא יצאה מהמיטה, והם חוששים ש... הם חוששים שלא נשאר לה עוד הרבה זמן."

הוא מתאבן, משתתק לזמן מה אחרי ההצעה שלי. ההיסוס שלו לא אמור להפתיע אותי. בין קיט לאימא שלי אין חיבור של ממש. כי זה בדיוק מה שהיא – אימא שלי. לא שלו.

אני מכחכח בגרון וממהר לשנות את הנושא לאפיקים מושכים

יותר. "אנחנו יכולים לבקר את גייל במטבח. היא לא תפסיק לבקש לפגוש אותך עד שתאכל אחד מהמאפים שלה –"

"טוב לי פה, תודה רבה."

אני ממצמץ אליו. זה היה סיום מלכותי לשיחה, בלי ספק.

אני מהנהן באיטיות וצועד לאחור, לעבר הדלת. "טוב, אם זה הכול..."

הוד מלכותך.

אני בולע את המילים לפני שאני מספיק לירוק אותן בסוף המשפט. היד שלי נשלחת אל הדלת כדי שאוכל להימלט משם –

"זה הדם שלה?"

אני עוצר, מסתובב אליו.

מבטו הירוק ממוקד בכתמים שספוגים בחולצתי. אני דומם, שותק ארוכות, מאפשר לו לבחון אותי בזמן שאני מנסה להבין מה בדיוק מסתתר במבטו.

כשאני מדבר לבסוף, השאלה שאני בעצמי נמנעתי מלענות עליה מתפרצת מפני. "היית מאוכזב יותר אם זה היה הדם שלה, או אם לא?"

הוא בולע רוק. נושם עמוק. מחייך חיוך שכל קשר בינו ובין שמחה מקרי בהחלט. "אני לא יודע." עוד שתיקה ארוכה, מתמשכת. "ואתה?"

"אני לא יודע."

מעורר רחמים.

"זה כן?" הוא לא מסתכל עליי כשהוא שואל. "הדם שלה, הכוונה."

אני נאנח, לפתע מרגיש עייף כשאני חושב על הבוקר. "לא."

הקלה? אכזבה? לפתע אני לא מצליח להבדיל בין שני הרגשות, כשאני מבטא את המילה הפשוטה בקול.

"אני מבין", קיט ממלמל. "אבל היא הייתה שם, נכון?"

"כן. הכרחתי אותה לצאת מהבית." הוא מרים גבה לפני שאני

מסיים לדבר, "שרפתי אותו."

"אני מבין."

אנחנו מסתכלים זה על זה בחשש. היא נושא שעדיף להימנע ממנו, ובכל זאת, היא תמיד במרחק מחשבה אחת. מענה את שנינו. "והדם?" הוא מניד לעברי בציפייה.

"של החייל שהיא דקרה. היא הרגה אותנו בגבולות משכנות העוני." הוא שוב צוחק אותו צחוק חסר חיים. "זה ממש הרגל מגונה במקרה שלה, לא? לדקור אנשים."

אני מכחכח בגרון, נזהר לא לחצות גבול שאת המקום שלו אני כבר לא יודע, במקרה של קיט. "כן, טוב, גם לי יש אותו הרגל. והיא לא ברחה בלי פגע, דאגתי לזה."

"אז," הוא אומר ארוכות בנימת קול שאני מכיר היטב. אני רואה את אבא משתקף במבטו, נולד מחדש בדבריו. "מה אתה אומר לי, אוכף?"

אני נדרך קלות. "אני מאמין שהיא בדרך למדבריות הכבשן, שהיא מנסה לחצות אותם אל דור או אל טנדרו. אבל אני לא בטוח אם היא תצליח. מצד שני, הישרדות היא עוד אחד מההרגלים המגונים שלה." קולי חסר רגש כשאני מגלם את אוכף הצווים שהוא רוצה שאהיה. "אכין כמה אנשים וסוסי מדבר ונצא אל מדבריות הכבשן בעקבותיה. נצא ברגע שנוכל." אני משתתק. "הוד מלכותך."

לעזאזל. פשוט לא יכולתי לעצור את עצמי, הא?

הוא בוחן אותי ודומה שהתואר לא ממש מערער את שלוות הנפש שלו. הוא נראה מסוקרן, בעיקר. "ואז תביאו אותה אליי." אני מהנהן.

"נכון?"

אני מסתכל עליו, נושם באיטיות. "יש לך סיבה להאמין שלא אעשה את זה?"

קיט מושך באחת מכתפיו ואז נשען לאחור, משלב את זרועותיו מוכתמות הדיו מעל חולצתו המקומטת. "אני פשוט, טוב, אני מודע ל... היסטוריה שלך."

אני נדרך. אנחנו בוחנים זה את זה, מתקשרים בדממה את הדבר

היחיד שמעולם לא העזנו לומר בקול. ההערה שלו הייתה מעודנת, שלא כמו חוסר האמון שלו ברצון שלי לציית לפקודתו. קולי נשמע מרוחק כשאני עונה. "המקרה הזה שונה. ואתה יודע את זה."

"כן?" התמימות בקולו מטרידה. "לא היה לך שום קשר רגשי לילדים ההם, אבל בכל זאת חסכת מהם את העונשים שהגיעו להם, למרות הפשעים שלהם."

"קייט – אני מתחיל להגיד, אבל הוא קוטע אותי. "תראה, אני לא אומר שלהציל ילדים זאת טעות." הוא צוחק צחוק חסר הומור. "אני לא מפלצת. גירוש הרגילים והמשפחות שלהם במקום להוציא אותם להורג בו ברגע, היה מעשה טוב, פעוט ככל שיהיה. אבל, "עיניו מתכהות, "המרית את פיו של אבא. פעם אחר פעם."

אני נושף אנחה מבעד לאפי, עצבני. ברגע שהוא מזכיר את אבא אני מפסיד בוויכוח עוד לפני שהוא מתחיל. מבחינתו, אין שום דבר שאני יכול להגיד שיצדיק את העובדה שלא צייתי למלך הקודם. "תמיד צייתי לפקודות," אני נאנח. "ותמיד אציית להן. זה היה היוצא מן הכלל שהעיד על הכלל."

"היה?" קייט חוזר על המילה, הבעת פניו מסוקרנת וספקנית גם יחד. "מה זאת אומרת? אתה לא מתכוון להמשיך לעשות את זה כי אני המלך? כי אני יודע?"

אני נאבק לא לבהות בו בתדהמה בגלוי. "אז אתה רוצה שאני אוציא את הילדים להורג?" החזה שלי עולה כשאני שואף וליכי פועם בחוזקה בין צלעותי הדואבות. "בבקשה, רק תגיד ואעשה את זה, מלכי."

שיט.

אני נושך את הלשון, מתמקד בפרץ הכאב במקום בגל הכעס שמציף אותי. הדבר האחרון שאני רוצה הוא לחשוב על קייט בתור לא יותר מהמלך שלי, להתייחס אליו כפי שהתייחסתי לקודמו בתפקיד.

קל לאהוב את קיט, עד שהוא מתחיל להידמות לאבא שלא אהב אותי במיוחד.

"קאי." מבטו הקשה של המלך מתרכך עם קולו. "אני יודע שזאת לא בדיוק פקודה שקל לציית לה. אני מניח שאני פשוט... פרנואידי. כבר ראיתי אותך פועל בניגוד לפקודות בעבר." כשהוא רואה את המבט שאני נועץ בו, הוא ממחר להוסיף, "מסיבה טובה. ובגלל זה אני דואג כשאני מבקש ממך להביא אותה אליי." עיניו מוצאות את עיניי, והן מלאות ברגש שאני לא מצליח לזהות. "ואין סיבה טובה יותר לסרב לפקודה מהרגשות שיש לך כלפיה."

אנחנו מסתכלים זה על זה, מבטינו מלוכדים וגרונותינו חנוקים מהמילים שאנחנו לא אומרים. אני רוצה למחות, להתחנן בפני הפה שלי שייפתח ויציא שורה של מילים משכנעות שיסרתו את ההאשמה שלו. אבל הוא צודק ושנינו יודעים את זה. הרגשות שלי הם הסיבה שהיא חופשייה מלכתחילה.

המחשבה מנערת אותי, גורמת לי לזנק למסקנה שקיט יודע את זה, יודע שכבר נתתי לה ללכת פעם אחת – ושהוא נוטר לי טינה על כך. אבל אני לא מוצא הוכחה כלשהי לכך בפניו השלוות, ואני קובר את המחשבה עמוק בתוכי לפני שהיא תקבור אותי.

"אני בטוח שגם לך זה לא קל," אני אומר בשקט, בוחן את המים הסוערים מהם מורכב נחשול הרגשות שיש לו כלפי אותה הבחורה.

הוא כמעט צוחק. "אה, אז עכשיו אנחנו מדברים על זה?" נמנענו מדבר על הנושא הרגיש עוד לפני שהיא החליטה לקרוע את הגידים בצווארו של אבינו באותו הפגיון שהיה קשור למותן שלי. היא הייתה מסוכנת, משהו שנמנענו מלהזכיר בקול, כאילו זה יעצור אותה מלהרחיק אותנו זה מזה.

ההתאהבות בה הייתה קטלנית.

"כל הרגשות שלי אליה מתו ביום שהיא הרגה אותי," הוא אומר

בפשטות.

שקרים.

זה בדיוק מה שאמרתי לעצמי, משכנע את עצמי שזאת האמת.
 "אני מכיר את ההרגשה," אני מהנהן.
 שקרים.

אנחנו בוחנים זה את זה, שמחים לטבוע באשליות המשותפות לנו.
 אבל אנחנו לא אומרים עוד מילה, לא טורחים להתעמת עם העובדה
 שאנחנו משקרים לעצמנו וזה לזה.

"אני אחזיר אותה אליך, קיט." קולי שקט, כן. "לפני שהייתי
 האוכף שלך, הייתי אחיך. אני נאמן לך ורק לך." אני משתק לרגע
 ארוך, מאפשר לו לעכל את המילים שלי. "היא הרגה גם את אבא שלי,
 אתה יודע."

הדממה בינינו מתארכת.

"חיה," הוא אומר לבסוף. "תביא אותה אליי חיה." נימת קולו לא
 מרמזת על כוונה כלשהי לנהוג ברחמים.

אני מסיר את הטבעת העבה שניתנה לי ביום שהפכתי לאוכף של
 ממלכת אילייה ומניח אותה על שולחנו. "תחזיר לי אותה כשאררויח
 את האמון שלך מחדש."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן